

Publicerad 2009-01-04 23:35 av seriöst störd

Frågetecken.

Jag vet inte vad jag drömmer.

Jag tror helt ärligt att jag inte har ÄTSTÖRNINGAR (Men i någon sorts paralell värld växer spegelbi

I skuggan
av en kropp
förut mindre tydlig
mindre skarpa kanter
(nu bara mindre)
ekar en sjukdom
två ord

orden finns där
etsar sig fast i varje tanke
rädslan i fjärran
så mycket mindre än
stoltheten

jag växer,
hjälp jag växer
jag vill bryta min egen fotosyntes
om det innebär
att jag inte går upp i vikt

jag hade ett mål en gång
bara ett kilo till
bara månaden ut
bara den här gången
men gångerna blir fler
och

det gör ont att unna sig bussen
eller mer än en macka,
så många röster i mitt huvud
som inte fanns förut
berättar hur dum jag är
allt jag gör är fel

*

De säger att det är dem höga kraven som talar

utan kraven skulle jag vara ingenting
mamma och pappa skulle bli
besvikna på mig utan kraven,
mina lärare och tränare
och vänner skulle säga
att jag inte dög utan mina krav

eller är det bara såsom jag ser det?

*

De pratar med mig
om vad som är nyttigt
Kyckling, det är magert, det vet du va?
Såsen bara gjord på lättmjölk.
Du behöver mjölk, du växer.
Inte bara grönsaker.
Tror de inte jag vet
vad som är bra för mig?
Tror de inte jag har spenderat
kvartar, timmar
till och med dagar
(framförallt nätter)
med att ta reda på allt?
Tror de inte jag vet
att det är lika mycket kalorier

i en semla
som jag får i mig
på en hel dag?

Nä. Det tror de inte.
Och tur är väl det.

(Det är inte det att jag inte unnar mig
Jag unnar mig hela tiden,
jag har ännu inte
hunnit vänja mig vid ångesten.)

*

Jag hittar anledningar hela tiden
bevis
på att jag inte är i riskzonen
1: Jag äter
Det är väl bevis nog
Jag har aldrig haft för avsikt att sluta äta
men

hade jag kunnat välja hade mat inte funnits
mat är problem,
mat är bara mat
men för mig har det blivit så mycket mer

Jag hatar deras tjat
deras gnatande om att jag äter för lite
syrrans påpekande om en potatis
(en stor en!)
pappas försökt till en macka efter träningen
jag såg bara smöret

klumpa sig under skinkan
mamma säger
samtidigt som vi pratar om
henne
hon med handleder hälften så stora som mina
att
"du förstår väl gumman att jag blir orolig för dig"
Vad är minst farligt att säga då?
Jovisst, men det behöver du inte vara
eller
Jag förstår inte vad du pratar om
(Med ett sånt där skratt, du vet, vad-fick-du-det-ifrån?)

*

och i någon slags paralell värld
där spegelbilden växer
samtidigt som vågen ramlar
nedåt

finns det där
i varje andetag
och alla samtal
i var och varannan tanke

rädslan
över vad den gör med folk
hur den förstör
och ödelägger
gift med stoltheten
över att vara en av de som klarar det

*

En önskan, en dröm, en otänkt tanke?

Anorexia Nervosa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren seriöst störd med Poeter.se id #25341 innehar upphovsrätten